

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **Patria Finance, a.s.**, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, zast. Mgr. Robertem Pavlů, advokátem, se sídlem V Celnici 4, Praha 1, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 864/28, Praha 1, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014, č. j. 11 A 123/2011 - 106,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

ve výši 4.114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce

žalobkyně Mgr. Roberta Pavlů, advokáta.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaná domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí bankovní rady žalované ze dne 31. 3. 2011, č. j. 2011/1124/110 (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“), jímž zamítla rozklad žalobkyně a potvrdila rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2010, č. j. 2010/10994/579 (dále také „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí žalované“). V něm žalovaná rozhodla, že žalobkyně

(i) dne 29. 5. 2009 využila znalosti pokynů svých zákazníků bez limitní ceny k prodeji nadprůměrně velkého množství akcií ČEZ ISIN CZ0005112300 a UNIPETROL ISIN CZ0009091500 při obchodování v závěrečné aukci na regulovaném trhu

organizovaném společností Burza cenných papírů Praha, a.s. (dále jen „Burza“) tím, že se znalostí těchto pokynů vložila do závěrečné aukce nejprve pokyny k nákupu těchto akcií na vlastní účet a až poté prodejní pokyny zákazníků, čímž s ohledem na pravidla obchodování v závěrečné aukci platná k tomuto dni skryla informaci o akciích nabízených k prodeji jejími zákazníky ostatním účastníkům trhu a akcie prodávané zákazníky bez zadání limitní ceny z významné části nabyla sama na vlastní účet za sníženou cenu, na jejímž určení se nemohla plně podílet poptávka ostatních členů trhu;

(ii) dne 28. 8. 2009 vložila pokyn zákazníka k prodeji 74.270 akcií Erste Group Bank AG ISIN AT 0000652011 při obchodování v závěrečné aukci na Burze do obchodního systému Burzy až v čase 16:04:00 hodin, přestože poslední modifikace pokynu ze strany zákazníka proběhla již v čase 14:42:33 hodin, a následně vložila a navyšovala pokyn k nákupu těchto akcií na vlastní účet pro sebe až na 40.000 akcií v čase 16:04:31 hodin, čímž takto významnou informaci o velikosti prodejního pokynu zákazníka zpřístupnila ostatním účastníkům trhu po velice krátkou dobu, což způsobilo, že na pokyn zákazníka nemohla plně reagovat poptávka ostatních členů trhu a kurz akcií Erste Group Bank AG ISIN AT 0000652011 propadl v závěrečné aukci o 76,10 Kč oproti ceně posledního obchodu s povinností v otevřené fázi SPAD a tyto akcie společnost nabyla za výrazně nižší cenu, než za jakou bylo obchodováno v otevřené fázi SPAD;

(iii) dne 29. 5. 2009 poskytla společností Investiční kapitálové společnosti KB, a.s. a Deutsche Bank AG vnitřní informace o pokynech jiných svých zákazníků;

tedy porušila

ad (i) zákaz využít vnitřní informaci a na svůj účet přímo nebo nepřímo nabýt finanční nástroj, kterého se vnitřní informace týká, stanovený v ustanovení § 124 odst. 4 písm. a) ve vazbě na ustanovení § 124 odst. 2 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu (dále jen „zákon o podnikání na kapitálovém trhu“) ve znění účinném do 31. 7. 2009 a zákaz manipulace s trhem stanovený v ustanovení § 126 odst. 4 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 31. 7. 2009;

ad (ii) zákaz na svůj účet přímo nebo nepřímo nabýt finanční nástroj, kterého se vnitřní informace týká, stanovený v ustanovení § 124 odst. 4 písm. a) ve vazbě na ustanovení § 124 odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu a zákaz manipulace s trhem stanovený v ustanovení § 126 odst. 4 zákona o podnikání na kapitálovém trhu;

ad (iii) zákaz přímo nebo nepřímo učinit jiné osobě doporučení k nabytí finančního nástroje, kterého se vnitřní informace týká, stanovený v ustanovení § 124 odst. 4 písm. b) ve vazbě na ustanovení § 124 odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 31. 7. 2009;

čímž spáchala

ad (i) správní delikt podle ustanovení § 165 odst. 5 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 31. 7. 2009 a správní delikt podle ustanovení § 164 odst. 1 písm. j) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 31. 7. 2009;

ad (ii) správní delikt podle ustanovení § 164 odst. 1 písm. j) zákona o podnikání na kapitálovém trhu a správní delikt podle ustanovení § 165 odst. 4 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu;

ad (iii) správní delikt podle ustanovení § 165 odst. 5 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 31. 7. 2009.

Za to byla žalobkyni uložena podle § 164 odst. 3 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu pokuta ve výši 5.000.000 Kč.

pokračování

Městský soud v návěti označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí o rozkladu s těmito závěry. Za opodstatněnou shledal námitku, že z formulace bodu (i) výroku prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jaké jednání je žalobkyni vytýkáno a že tento výrok je nepřesný a neodpovídá odůvodnění rozhodnutí žalované. Městský soud uzavřel, že ze správně zjištěného skutkového stavu učinila žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí nesprávný závěr, který se odrazil ve formulaci bodu (i) výroku. Tento nedostatek neodstranila ani bankovní rada žalované, ač jej vytkla. Uvedené pochybení, které městský soud posoudil jako vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti bodu (i) výroku prvostupňového rozhodnutí, spočívalo v tom, že jednání, které bylo žalobkyni žalovanou vytýkáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, bylo odlišné od jednání popsaného v bodě (i) výroku prvostupňové rozhodnutí. Podle městského soudu ze správného spisu žalované plyne, že žalobkyně se jednáním, jak bylo popsáno v bodě (i) výroku prvostupňového rozhodnutí nedopustila, jelikož do závěrečné aukce zadávala střídavě prodejní pokyny pro zákazníka a nákupní pokyny pro sebe na vlastní účet. Podle městského soudu je rozporná i ta část bodu (i) výroku prvostupňového rozhodnutí, v níž je vytýkáno, že v něm žalobkyně popsaným jednáním skryla informace o akcích nabízených k prodeji jinými zákazníky ostatním účastníkům trhu. Vzhledem k uvedenému závěru městský soud neposuzoval další žalobní námitky, které se k jednání popsanému v tomto bodě výroku rozhodnutí žalované vztahovaly [nezákonnost bodu (i) výroku z důvodu nedostatečnosti odůvodnění porušení zákazu manipulace s trhem; pochybení při aplikaci generální klauzule dle § 126 odst. 2 písm. a) zákona o podnikání na kapitálových trzích; nezohlednění subjektivní stránky jednání žalobkyně; nepřihlédnutí k dopadu vytýkaného jednání žalobkyně na účastníky relevantního trhu; nepřihlédnutí k nedostatkům v pravidlech obchodování v závěrečné aukci; neprovedení srovnání ceny, za kterou byly uspokojeny zákaznické pokyny s ohledem na interakci nabídky a poptávky; absence posouzení rozsahu, v jakém měly vést zadávané pokyny žalobkyně k významné změně ceny finančního nástroje; nezohlednění oprávněných důvodů, které vedly žalobkyni k provedení operací v průběhu závěrečné aukce způsobem, kterým je učinila; neprovedení eurokonformního výkladu aplikovaných vyhlášek, které provádějí ustanovení zákona o podnikání na kapitálových trzích ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES].

Obdobně jako nepřezkoumatelný posoudil městský soud také bod (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí. V něm žalovaná vytýkala žalobkyni, že využila znalosti o podaných pokynech zákazníků k provedení obchodu na vlastní účet, manipulaci s trhem a prodlení mezi podáním pokynu a jeho předáním k realizaci dne 28. 8. 2009. V odůvodnění uvedeného bodu výroku, v rozporu s výrokovou částí, jako problematickou nehodnotila žalovaná skutečnost, že vložení klientského pokynu o nadprůměrném objemu bez uvedení limitní ceny došlo k poklesu indikované ceny v závěrečné aukci a následně i k poklesu závěrečného kurzu. Pokles kurzu jako následek jednání (na rozdíl od odůvodnění rozhodnutí žalované) byl však v bodě (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí žalobkyni vytýkán. Podle bankovní rady žalované v rozhodnutí o rozkladu však propad ceny akcií není nežádoucím důsledkem protiprávního jednání žalobkyně. Za neopodstatněnou naopak posoudil městský soud ve vztahu k bodu (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu, který nemá oporu ve správním spise. Zbylé žalobní námitky vztahující se k bodu (ii) výroku rozhodnutí žalované [nezákonnost prvostupňového rozhodnutí z důvodu nedostatečnosti odůvodnění porušení zákazu manipulace s trhem; nepřihlédnutí k dopadu vytýkaného

jednání žalobkyně na účastníky relevantního trhu; neprokázání skutečnosti, že právě jednáním žalobkyně došlo k poklesu, či propadu ceny akcií] městský soud neposuzoval vzhledem k závěru o nepřezkoumatelnosti tohoto bodu výroku rozhodnutí žalované pro jeho nesoulad s odůvodněním a s ohledem na to, že podle městského soudu ani v případě skutku vytčeného v bodě (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí není zjevné, jaké jednání je vlastně žalobkyni kladeno za vinu.

Městský soud shledal pochybení i ve způsobu provedení důkazu zvukovým záznamem. Jelikož nebyl proveden při ústním jednání, měla o něm být žalobkyně vyrozuměna a měl o něm být sepsán protokol. Pochybení také dovodil ve způsobu provedení důkazu přehledy obchodů v rozhodných dnech i v tom, že z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, ze kterých podkladů pro rozhodnutí žalovaná vycházela. Tyto vady však neposoudil jako natolik závažná pochybení, která by, nebýt vady spočívající v nepřezkoumatelnosti bodů (i) a (ii) výroku, byla sama o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí o rozkladu. Shodný závěr přijal městský soud i k námitce absence předkládací zprávy žalované jako součásti správního spisu. Městský soud také poukázal na porušení absorpční zásady, kterého se žalovaná i bankovní rada žalované dopustily při stanovení výše trestu, s doplněním, že vzhledem k tomu, že v řízení o žalobě neobstál výrok o vině, správností výroku o trestu se městský soud podrobně nezabýval. Zdůraznil však, že uvedenou zásadu (absorpce) je žalovaná povinna vzít v potaz při stanovení výše sankce v novém rozhodnutí.

Naopak nedůvodnými městský soud shledal veškeré zbylé námitky žalobkyně, tedy námitku nezákonnosti postupu žalované před zahájením řízení a v tomto ohledu nerespektování zásady zákazu sebeobvinění, námitku nezákonnosti zahájení správního řízení, námitku týkající se procesního postupu bankovní rady žalované v rozkladovém řízení, námitku podjatosti členů rozkladové komise, jakož i námitku nesprávného právního posouzení, zda informace získané žalobkyní od zákazníků, byly vnitřní informací ve smyslu § 124 zákona o podnikání na kapitálových trzích. K otázce povahy informací jako informací vnitřních městský soud uzavřel, že byla žalovanou posouzena správně ve vztahu ke všem bodům výroku prvostupňového rozhodnutí, a za správný považoval i závěr žalované, že informace, které měly povahu informace vnitřní, získala žalobkyně jako osoba zasvěcená, což bylo podle městského soudu významné především ve vztahu k jednání vytýkanému v bodě (iii) výroku. Podle městského soudu jednání vytčeného tímto bodem výroku se žalobkyně dopustila, ačkoliv namítala, že informace, které poskytla, byly ostatním účastníkům trhu obecně známé. Navíc žalobkyně neprokázala, že měla oprávněné důvody pro své jednání, jakkoliv to v obecné rovině ve správním řízení tvrdila. Vzhledem k nepřezkoumatelnosti bodu (i) a (ii) výroku rozhodnutí žalované městský soud zrušil rozhodnutí o rozkladu a vrátil věc žalované k novému projednání a rozhodnutí.

Rozsudek městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) napadá žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka předně vytýká, že městský soud nesprávně právně posoudil otázku rozporu bodu (i) výroku s odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí a v souvislosti s tím nesouhlasí se závěrem, že z tohoto bodu výroku není zjevné, jaké jednání je žalobkyni

pokračování

kladeno za vinu. Má za to, že bod (i) výroku je městským soudem mylně interpretován. Zdůrazňuje, že do závěrečné aukce bylo možno vkládat pokyny jak před jejím zahájením, tak i v jejím průběhu, přitom pořadí a čas vkládání pokynů mělo vliv na skutečnost, jaké informace o teoretické ceně, směru a hodnotě přebytku (rozdíl mezi nabídkou a poptávkou), stavu trhu a míře alokace ostatní investoři získali. Proto rozpor mezi bodem (i) výroku a jeho odůvodněním není dán. V bodě (i) výroku použité slovo „vložit do závěrečné aukce“ neznamena podle stěžovatelky vložení pokynu až po zahájení závěrečné aukce, ale vložení pokynu se specifikací, že tento pokyn má být zobchodován v závěrečné aukci, tedy nikoliv v rámci průběžného obchodování v jednotlivých segmentech burzy. Podle stěžovatelky v bodě (i) výroku prvostupňového rozhodnutí popis jednání žalobkyně, že „do závěrečné aukce byly vloženy pokyny“ není v rozporu s tvrzením, že tyto pokyny byly vloženy před zahájením závěrečné aukce, jelikož se jednalo o pokyny, které byly určeny pro obchodování právě ve fázi závěrečné aukce. Ostatně podle stěžovatelky žalobkyně tuto skutečnost ani nenamítala, nýbrž rozpor bodu (i) výroku s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí spatřovala v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno, že nejprve byly vloženy pokyny k nákupu na vlastní účet a poté prodejní pokyny zákazníkům. Podle stěžovatelky tedy městský soud vybočil z mezí soudního přezkumu, jehož limity jsou vymezeny žalobními body. Stěžovatelka doplňuje, že i když je žalobkyni vytýkáno přednostní vložení pokynů na vlastní účet do závěrečné aukce před prodejními pokyny zákazníkům, uvedený popis skutku je zhuštěný do té míry, aby bylo zřejmé, o jakém skutku se řízení vede a aby byla vyloučena zaměnitelnost tohoto skutku s jiným jednáním žalobkyně, tedy je kompromisem mezi srozumitelností a přesností této části výroku. Jelikož výrok a jeho odůvodnění tvoří jeden celek, odůvodnění rozvádí úvahy správního orgánu a podrobněji popisuje skutková zjištění. Úplný popis všech zjištěných skutečností ve výroku rozhodnutí by totiž podle stěžovatelky byl matoucí. Nadto skutečnost, že žalobkyně koordinovala vkládání objednávek k nákupům na vlastní účet s vkládáním zákaznických prodejních objednávek bez uvedení limitní ceny je podle stěžovatelky s ohledem na data o vkládání objednávek do obchodního systému burzy nesporná. Obchodování v závěrečné aukci začalo v 16:00:00 hodin a pro projednávaný případ a skutek vytčený v bodě (i) výroku je podstatné, že žalobkyně část prodejních klientských pokynů před zahájením závěrečné aukce pozdržela, do systému vložila nejprve nákupní objednávky na vlastní účet, čímž v okamžiku zahájení obchodování v závěrečné aukci (tedy v 16:00:00 hodin) skryla skutečně nabízené množství akcií a teprve poté vložila do systému pozdržené klientské pokyny. Jakkoliv tedy bylo vhodnější ve formulaci bodu (i) výroku prvostupňového rozhodnutí namísto slova „vloženy“ použít slovo „vkládány“, jedná se podle stěžovatelky o drobnou nuanci, která nezakládá nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Podle stěžovatelky je totiž zřejmé, že není vytýkána samotná skutečnost, že žalobkyně nejprve vložila všechny objednávky k nákupům na vlastní účet a poté objednávky k prodejm z účtů zákazníkům, ale že žalobkyně objednávky k nákupům mimořádně velkých bloků akcií zadávala zjevně koordinovaně se zadáváním zákaznických prodejních objednávek. To se vztahuje jak k případu obchodování s akciemi ČEZ, tak i s akciemi UNIPETROL. Podstatné tedy podle stěžovatelky je, že před zahájením obchodování v závěrečné aukci byly do obchodního systému burzy vkládány objednávky k nákupům na vlastní účet žalobkyně, jejichž vložení by bez znalosti údajů o zákaznických pokynech nemělo smysl a které samotný průběh závěrečné aukce zásadním způsobem ovlivnily, a v reakci na vlastní pokyny žalobkyně byly do systému burzy vkládány bezlimitní pokyny zákazníkům. Proto je bod (i) výroku prvostupňového rozhodnutí formulován správně, jelikož z výše uvedeného zjednodušeně řečeno plyne, že žalobkyně

před pokyny zákazníků vložila pokyny své. To se však netýkalo všech pokynů prováděných žalobkyní v daný obchodní den.

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti vytýká, že nesprávné je i právní posouzení rozporu bodu (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí s odůvodněním, která má spočívat především v uvedení údaje o tom, že kurz akcií ERSTE GROUP BANK se propadl v závěrečné fázi o 76,10 Kč v důsledku protiprávního jednání žalobkyně, když v odůvodnění správního rozhodnutí bylo uvedeno, že tato okolnost (pokles kurzu uvedených akcií) není hodnocena jako problematická. Nesprávný je podle stěžovatelky i závěr městského soudu, že z bodu (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jaké jednání je žalobkyni kladeno za vinu. Shodně jako v předchozí stížní námitce stěžovatelka namítá, že soud překročil meze přezkumu, jelikož žalobkyně v žalobě rozpor mezi výrokem a odůvodněním spatřuje v jiné skutečnosti, než městský soud, a sice v tom, že není pravdivé, že ostatní účastníci neměli čas reagovat na nabídku k prodeji. Městský soud však rozpor spatřuje v tom, že jako důsledek jednání žalobkyně byl uveden pokles kurzu akcií v závěrečné aukci o 76,10 Kč oproti ceně posledního obchodu. Stěžovatelka znovu zdůrazňuje, že popis skutku v bodě (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí je formulován tak, aby obsahoval uvedení místa, času a způsobu spáchání, popřípadě jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Jako nesprávný proto stěžovatelka hodnotí postup městského soudu, který z kontextu celkového popisu skutkového děje obsaženého v bodě (ii) výroku vytrhl dílčí skutečnosti (o poklesu kurzu akcií jako důsledku protiprávního jednání žalobkyně) a posoudil je samostatně (tedy dovodil z nich nesoulad mezi výrokem a odůvodněním této části prvostupňového rozhodnutí). Z bodu (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí žalované je zřejmé, že propad kurzu a nabytí akcií za výrazně nižší cenu jsou skutečnostmi, které doplňují popis skutku. Jak plyne ze strany 12 odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, k propadu akcií jednání žalobkyně přispělo, samo o sobě však nebylo shledáno jako nežádoucí důsledek jejího jednání. Nežádoucím důsledkem naopak byla skutečnost, že žalobkyně před ostatními účastníky trhu skryla informaci o nabízeném množství akcií, což je z obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřejmé. Stěžovatelka zdůrazňuje, že propad kurzu není podmínkou odpovědnosti za správní delikt, který je žalobkyni vytýkán, stejně jako i časový údaj, kdy se jednání uskutečnilo. Tyto skutečnosti slouží pouze k identifikaci protiprávního jednání. Vlastní propad ceny kurzu akcií je ale základem pro výpočet prospěchu dosaženého žalobkyní. Nejde tedy o obligatorní znak skutkové podstaty zneužití vnitřní informace a manipulace s trhem. Rozpor mezi bodem (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí a jeho odůvodněním podle stěžovatelky není dán.

Konečně v kasační stížnosti stěžovatelka nesouhlasí s právním posouzením, které přijal městský soud k otázce nerespektování zásady absorpce při stanovení výše sankce. Stěžovatelka má za to, že městský soud tuto zásadu nesprávně interpretoval a neopodstatněně také smísil aplikaci této zásady s důvody nespojení správních řízení vedených stěžovatelkou vůči žalobkyni. Nespojení řízení přitom žalobkyně stěžovatelce ani nevytýkala. Proto dospěl-li městský soud k závěru, že v prvostupňovém rozhodnutí tuto otázku žalovaná nedostatečně vypořádala, posoudil věc nad rámec žalobních bodů, navíc žalobkyně spojení správních řízení ani nenavrhovala. Stěžovatelka k aplikaci zásady absorpce doplňuje, že vychází z analogického použití zásad soudního trestání a je zakotvena v § 43 odst. 1 trestního zákoníku. V daném případě stěžovatelka trestala dílem za jednočinný a dílem za vícečinný souběh správních deliktů. Pokud tedy bankovní rada

pokračování

stěžovatelky v rozhodnutí o rozkladu uvedla, že ani při součtu pokut by nedošlo k prolomení horní hranice zákonem předpokládané sankce, poukazovala tím na skutečnost, že se metoda sčítání sankcí zjevně neuplatnila. Stěžovatelka souhlasí se závěrem soudu, že podstatou absorpční zásady není sčítání pokut, ale pohlcení přísnějšího trestu mírnějším, to však neznamená, že přísnější sazba zcela konzumuje sazbu mírnější. To by totiž podle stěžovatelky vylučovalo možnost považovat vícečinný souběh za přitěžující okolnost. Podle stěžovatelky je více skutků okolností přitěžující a při ukládání individualizované sankce za nejprísněji trestný skutek je třeba zohlednit též ostatní protiprávní jednání. Stěžovatelka tedy při ukládání sankce v souladu s absorpční zásadou postupovala, nemohla však pominout, že veškerá jednání při spojení správních řízení by musela být dohromady posuzována jako závažnější a v takovém případě by stěžovatelka uložila sankci ve výši 6.000.000 Kč. Poukázala na § 192 odst. 2 písm. f) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, podle něhož při výměře pokuty je třeba přihlídnout k předchozím správním deliktům právnické osoby, a to jako k přitěžující okolnosti. Stěžovatelka uložila pokutu nedosahující v souhrnu ani třetiny horní hranice pokuty stanovené zákonem pro nejprísněji trestný správní delikt, ačkoliv trestní zákoník v případě vícečinného souběhu dokonce prolamuje horní hranici trestní sazby za nejprísněji trestné jednání o jednu třetinu. Stěžovatelka tedy uzavírá, že spojením dvou správních řízení by žalobkyně nedosáhla výhodnějšího posouzení výše sankce. Ze všech uvedených důvodů navrhuje stěžovatelka napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry městského soudu obsaženými v napadeném rozsudku, na základě kterých bylo rozhodnutí o rozkladu zrušeno. Shodně jako v žalobě uvádí, že městský soud správně dovedl rozpor bodů (i) i (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí s odůvodněním a souhlasí i se závěrem městského soudu o nerespektování absorpční zásady při stanovení výše trestu žalovanou. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006 - 73 nesouhlasí ani s námitkou stěžovatelky, že městský soud vybočil z mezí soudního přezkumu. Pro nepřezkoumatelnost lze zrušit rozhodnutí z moci úřední, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla brání jeho věcnému přezkumu. Ani v otázce posouzení aplikace absorpční zásady nepovažuje žalobkyně závěry městského soudu za vybočující z rámce žalobních bodů, jelikož městský soud nevytýká stěžovatelce nespojení správních řízení, jak se mylně stěžovatelka domnívá, nýbrž skutečnost, že v odůvodnění sankce stěžovatelka dostatečně nezohlednila pokutu ve výši 1.000.000 Kč, která byla žalobkyni uložena za dva jiné správní delikty, k nimž došlo mezi 23. 3. 2009 a 7. 5. 2009. Nad rámec kasačních námitek uplatněných stěžovatelkou žalobkyně doplňuje, že některé žalobní body městský soud nesprávně právně posoudil a rozhodnutí o rozkladu mělo být zrušeno též z dalších důvodů v žalobě uvedených. Tato argumentace se vztahuje k těm žalobním bodům, které městský soud neshledal v napadeném rozsudku opodstatněnými (nezohlednění zásady zákazu sebeobvinění v souvislosti s vyžádáním podkladů od žalobkyně před zahájením správního řízení; procesní pochybení při dokazování spočívající v absenci záznamu o provedení důkazu audiozáznamem a v důsledku toho odnětí práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; porušení zásady ústnosti spočívající v absenci ústního jednání v rozkladovém řízení; nemožnost věc projednat před bankovní radou stěžovatelky; účast osob odpovědných za vydání prvostupňového rozhodnutí při jednání rozkladové komise; absence záznamu z porady rozkladové komise). Žalobkyně proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a důvody (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), které stěžovatelka uplatňuje v kasační stížnosti. Posuzoval také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta první za středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje dva kasační důvody, jednak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dále nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nutno přitom zdůraznit, že posléze uvedený kasační důvod [dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] stěžovatelka zmiňuje pouze v blanketní kasační stížnosti v části týkající se námitek k bodu (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí, aniž blíže rozvádí, v čem vada napadeného rozsudku naplňující tento kasační důvod spočívá. S ohledem na skutečnost, že uvedený kasační důvod je povinen Nejvyšší správní soud zkoumat vždy (§ 109 odst. 4 část věty za středníkem s. ř. s.), přestože vzhledem k obsahu kasační stížnosti lze dovodit, že vadu naplňující tento kasační důvod stěžovatelka odkazem na příslušné zákonné ustanovení pouze deklaruje, avšak fakticky nedovozuje, Nejvyšší správní soud tento kasační důvod posuzoval nejprve. Pokud by totiž důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. shledal, byly by překážkou dalšího věcného přezkumu napadeného rozsudku z důvodu stěžovatelkou namítané nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku může spočívat buď v jeho nesrozumitelnosti, nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nepovažuje napadený rozsudek za nesrozumitelný, neboť obsahuje zcela určitý výrok, splňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s. a z napadeného rozsudku lze rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení) a výroková část napadeného rozsudku také koresponduje jeho odůvodnění, obě tyto části jsou ve věcném a obsahovém souladu, včetně odkazu na použité právní normy, na nichž městský soud právní hodnocení v souzené věci založil (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 76).

Nejvyšší správní soud nedovodil ani nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Městský soud vypořádal všechny námitky žaloby (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44), kromě těch, které z povahy věci v důsledku nepřezkoumatelnosti části rozhodnutí pro nesoulad částí (i) a (ii) výroku v prvostupňového rozhodnutí a jeho odůvodnění posuzovat nemohl. Z napadeného rozsudku je zjevné, jakými úvahami se při hodnocení zjištěného skutkového stavu městský soud řídil a proč tento skutkový stav podřadil pod použité právní normy (k uvedenému například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Napadený rozsudek také vychází ze zjištěného skutkového stavu. Nedostatkem důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se totiž rozumí pouze

pokračování

nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Ani uvedené vady napadený rozsudek nevykazuje. O tom ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatelka věcně polemizuje s jednotlivými závěry městského soudu a právním posouzením věci, což samo o sobě svědčí o tom, že rozsudek žádnou z výše uvedených vad netrpí.

Nejvyšší správní soud konečně nezjistil ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by se týkala především porušení procesních ustanovení, jimiž se tento soud řídil či řídit měl a která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dílčí vady řízení před městským soudem (o nichž bude pojednáno dále), Nejvyšší správní soud nepovažuje za natolik závažné, aby založily nezákonnost napadeného rozsudku.

Lze tak uzavřít, že důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ani jinou vadu řízení před městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal.

Zabýval se proto napadeným rozsudkem z pohledu naplnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem může spočívat buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je použit nesprávný právní předpis, anebo v tom, že sice byl vybrán správný právní předpis, avšak byl nesprávně vyložen. Ani uvedený kasační důvod Nejvyšší správní soud nedovodil.

Předmětem kasačních námitek podřaditelných pod kasační důvod nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jsou v podstatě dva okruhy otázek. Jednak otázka nesprávného právního posouzení nepřezkoumatelnosti bodů (i) a (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí z důvodu jejich rozporu s obsahem odůvodnění a s tím související nejasnost ve vymezení protiprávního jednání, které je žalobkyni v těchto částech prvostupňového rozhodnutí kladeno za vinu, další okruh námitek se týká nesprávného právního závěru městského soudu na aplikaci absorpční zásady při stanovení výše uložené sankce za správní delikt.

Nejvyšší správní soud především za nesprávný považuje závěr stěžovatelky, že městský soud překročil meze soudního přezkumu, jež jsou dány formulací žalobních bodů. Tuto výtku stěžovatelka směřovala k závěrům městského soudu o nepřezkoumatelnosti bodů (i) a (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí, potvrzeného rozhodnutím o rozkladu. Tato vada prvostupňového rozhodnutí je v žalobě zcela jednoznačně formulována, a to v její části 5, v níž je namítán rozpor výroku a odůvodnění ve vztahu k bodu (i) výroku prvostupňového rozhodnutí. Ohledně bodu (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí je námitka rozporu výroku a jeho odůvodnění obsažena v části 9 žaloby, konkrétně v odstavci 171 v části, v níž je rozhodnutím správních orgánů obou stupňů vytýkána nezákonnost z důvodu nedostatečnosti odůvodnění zákazu manipulace s trhem. Kromě toho nesoulad výroku a skutkových zjištění ohledně skutku, jehož se tento bod výroku

prvostupňového rozhodnutí týká, je i součástí části 8 žaloby. Lze proto uzavřít, že meze soudního přezkumu již vzhledem k těmto skutečnostem nebyly překročeny. Nadto v případě obou bodů výroku prvostupňového rozhodnutí, k nimž byl vztažen závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti, žalobkyně shodně v žalobě namítala, že není zřejmé, jaké jednání je vlastní žalobkyni vytýkáno, což jinými slovy deklaruje námitku rozporu výroku a odůvodnění rozhodnutí.

Vedle toho je vhodné poukázat i na skutečnost, že vady správního rozhodnutí, které spočívají v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) jsou právě těmi vadami, k nimž lze, respektive je třeba, přihlídnout i v případě, že nejsou účastníkem řízení vytýkány, pokud současně tyto vady brání soudnímu přezkoumání rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek. Tento závěr Nejvyšší správní soud již dříve dovodil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84. Vada správního řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí je totiž natolik zásadní vadou, že je soud povinen k ní přihlídnout z úřední povinnosti, brání-li tato vada věcnému přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, ač jinak je soudní řízení ve správním soudnictví ovládáno zásadou dispoziční. Ve vyjímecných případech, mezi něž patří právě i vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je však tato zásada prolomena. Tak tomu je i v nyní posuzovaném případě.

Nejvyšší správní soud tedy dále posuzoval, zda jsou opodstatněné námitky stěžovatelky, které směřují k vyvrácení závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti bodů (i) a (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí, s nímž rozhodnutí bankovní rady stěžovatelky tvoří jeden celek a o těchto námitkách stěžovatelky uvažil tak, že nejsou důvodnými, nýbrž závěry městského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v částech vázících se k uvedeným bodům výroku prvostupňového rozhodnutí jsou správné.

Jde-li o bod (i) výroku prvostupňového rozhodnutí, je třeba přisvědčit závěru, že popis skutku, který je žalobkyni kladen za vinu, není v souladu s jeho odůvodněním a skutkovými zjištěními v něm uvedenými. O tom ostatně svědčí i ta prostá skutečnost, že se nejprve bankovní rada stěžovatelky v rozhodnutí o rozkladu (v návaznosti na obsah rozkladu) a poté stěžovatelka v kasační stížnosti (v návaznosti na obsah žalobních námitek) snažily postupně „dovysvětlit“ v bohaté argumentaci, jaké vlastně jednání je žalobkyni v tomto bodě výroku prvostupňového rozhodnutí vytýkáno a jakým konkrétním jednáním je skutková podstata správního deliktu vytčeného v bodě (i) výroku prvostupňového rozhodnutí naplněna.

Je přitom zřejmé, že tak, jak byl skutek popsán v bodě (i) výroku prvostupňového rozhodnutí, nekoresponduje skutkovým zjištěním, k nimž ohledně vytýkaného jednání stěžovatelka dospěla. Žalobkyně totiž nejednala způsobem, který je popsán ve bodě (i) výroku, tedy že *„uložila do závěrečné aukce nejprve pokyny k nákupu těchto akcií na vlastní účet a až poté prodejní pokyny zákazníkům“*. Z obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ale i rozhodnutí o rozkladu naopak plyne, že žalobkyně zadávala (vkládala) pokyny k nákupu akcií na vlastní účet a prodejní pokyny zákazníkům střídavě a opakovaně (jak u akcií ČEZ, tak i u akcií UNIPETROL) způsobem, který je uveden v přehledu vkládání pokynů v tabulkách č. 1 a 2 (ohledně obchodování s akciemi ČEZ) či v tabulkách

pokračování

č. 3 a 4 (ohledně obchodování s akciemi UNIPETROL) v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z průběhu takto popsaného, nikoliv jednorázového [jak by napovídalo užití slova „vložit“ v bodě (i) výroku prvostupňového rozhodnutí], postupu žalobkyně při nakládání s nákupními a prodejními pokyny v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu činí bankovní rada stěžovatelky ohledně obchodů s akciemi ČEZ závěr, že „[ú]častník řízení *koordinoval vkládání vlastních pokynů s vkládáním pokynů zákazníků*...“. Tedy žalobkyni je vytýkáno koordinované střídavé vkládání vlastních nákupních pokynů s prodejními pokyny zákazníků jako jednání opakované, nikoliv jednorázové.

Ohledně obchodů žalobkyně s akciemi UNIPETROL bankovní rada stěžovatelky doplnila, že podstata protiprávního jednání žalobkyně není spatřována pouze v okolnosti, že nebyla dodržena posloupnost vkládaných pokynů, nýbrž že podstatou je netransparentní postup při vkládání pokynů zákazníků a vlastních pokynů. Z toho je činěn závěr (strana 5, třetí odstavec rozhodnutí o rozkladu), že je „*vytýkán způsob, jakým se závěrečné aukce zúčastnil* (účastník řízení, tedy žalobkyně - poznámka soudu), *nikoliv samotná skutečnost, že obchodoval na vlastní účet*“. Obdobný závěr opakuje stěžovatelka na straně 7, třetí odstavec rozhodnutí o rozkladu.

Je-li tedy vytýkán způsob, jakým se žalobkyně obchodování v závěrečné aukci zúčastnila, je nezbytně třeba ve výroku rozhodnutí konkrétně popsat, v čem tento způsob obchodování spočívá nejen proto, aby byl skutek vymezen nezaměnitelně s jiným jednáním žalobkyně, ale i proto, aby bylo možno z tohoto popisu skutku dovodit v návaznosti na právní kvalifikaci vylíčeného jednání, že došlo k naplnění zákonem definovaného správního deliktu. Tedy je nezbytné, aby skutek ve výrokové části rozhodnutí byl popsán těmi znaky, které jsou pro něj signifikantní vzhledem k použité právní kvalifikaci skutku v souladu s konkrétní skutkovou podstatou správního deliktu.

Je-li skutek popsán ve výroku rozhodnutí odlišně od toho, jak je skutkový děj a vytýkané jednání vylíčeno v odůvodnění téhož rozhodnutí, jak se stalo v bodě (i) výroku prvostupňového rozhodnutí, nelze dojít k jinému závěru, než že takové rozhodnutí, resp. jeho část, trpící touto vadou, je nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky, že nesprávný je závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti i ve vztahu ke skutku vymezenému v bodě (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí. Shodně jako v případě skutku vymezeného v bodě (i) výroku však zdejší soud dospěl k závěru, že městský soud posoudil i tuto otázku správně. I v případě skutku, který je vymezen v bodě (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí nelze přehlédnout nesoulad mezi výrokem a odůvodněním, tedy mezi popisem skutku ve výrokové části a vylíčením skutkového děje v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v souvislosti s použitou právní kvalifikaci vytýkaného jednání.

Nejvyšší správní soud zejména znovu zdůrazňuje požadavky na vymezení skutku způsobem, jak jsou výše rozvedeny, jelikož závěry týkající se pochybení stěžovatelky ve vztahu k bodu (i) výroku prvostupňového rozhodnutí jsou plně použitelné i ohledně bodu (ii) jeho výroku. Nutno opět vytknout, že skutek, jak je vymezen ve výrokové části rozhodnutí, musí nejen korespondovat popisu téhož jednání v odůvodnění rozhodnutí, ale také musí být vymezen s takovou precizností a s vytčením těch významných znaků jednání z hlediska místa, času a způsobu jednání, případně dalších významných skutečností, které

korespondují zákonným znakům skutkové podstaty toho správního deliktu, jenž je v tomto jednání spatřován. Je proto nezbytné trvat na jednotě výroku, právní kvalifikace i odůvodnění určitého skutku, což prvostupňové rozhodnutí stěžovatelky v nyní posuzované části rozhodnutí nesplňuje.

Bod (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí se vztahuje k jednání žalobkyně spočívajícímu v obchodování s akciemi Erste Group Bank AG. Ze skutku, jak je popsán ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí lze dovodit, že je vytýkán krátký odstup 31 sekund mezi vložení pokynu zákazníka k prodeji 74.270 akcií Erste Group Bank AG (v 16:04:00 hodin) a vložení pokynu a jeho navýšení k nákupu akcií na vlastní účet žalobkyně (v 16:04:31 hodin), čímž došlo ke zpřístupnění významné informace o velikosti prodejního pokynu zákazníka ostatním účastníkům trhu po velice krátkou dobu, a proto nemohla plně reagovat poptávka ze strany ostatních členů trhu na pokyn zákazníka, v důsledku čehož došlo k propadu kurzu akcií v závěrečné aukci a jejich nabytí žalobkyní za výrazně nižší cenu, než za kterou byly obchodovány v otevřené fázi SPAD.

Podstatou skutku a základem jednání, které je podle stěžovatelky způsobilé naplnit znaky skutkových podstat zákazu manipulace s trhem a využití vnitřní informace dle § 124 odst. 4 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, jak jsou vymezeny v bodě (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí, se z jeho formulace jeví pozdní vložení pokynu zákazníka k prodeji akcií při obchodování v závěrečné aukci Burzy ve spojitosti s následným vložení a navyšováním pokynu k nákupu těchto akcií na vlastní účet v krátké době po pokynu prodejním, neboli jak se uvádí na straně 19 v pátém odstavci prvostupňového rozhodnutí, nezpracování pokynu zákazníka žalobkyně bez zbytečným průtahů, aby nebyla informace o nabízených akciích ostatním členům Burzy skryta. Důsledkem tohoto jednání je podle stěžovatelky jednak omezení možnosti reagovat na uvedené pokyny ze strany ostatních účastníků trhu a také pokles ceny akcií a jejich nabytí žalobkyní za nižší cenu oproti předchozí fázi obchodování (v otevřené fázi SPAD před závěrečnou aukcí).

Takto vymezený skutek však nereflexuje pojmové znaky vytčených správních deliktů a proto ani nekoresponduje odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Vložení pokynu bez zbytečných průtahů není pojmovým znakem ani manipulace s trhem (srovnej § 126 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu) ani využití vnitřní informací dle § 124 odst. 4 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu a skutečnost o skrytí informací, kterou stěžovatelka v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu dovozuje, naopak není součástí popisu skutku ve výrokové části. Nadto, jak správně uvedl již městský soud, to, co je jako důsledek jednání žalobkyni přičítáno „k tíži“ ve vymezení posuzovaného skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, stěžovatelka naopak neshledává závadným důsledkem v jeho odůvodnění (pokles kurzu obchodovaných akcií a jejich nabytí žalobkyní za nižší cenu).

Rozpor mezi výrokem a odůvodněním nyní posuzovaného bodu výroku prvostupňového rozhodnutí spočívá i v tom, že odůvodnění reflektuje skutečnost, že správního deliktu dle § 165 odst. 4 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu se může dopustit pouze zasvěcená osoba, to však nenachází svůj odraz v posuzované části výroku prvostupňového rozhodnutí. Jelikož postavení osoby, která má jednat protiprávně, jako zasvěcené osoby je pojmovým znakem uvedené skutkové podstaty správního deliktu,

pokračování

je třeba, aby i v této otázce byl soulad mezi popisem skutku, právní kvalifikací a odůvodněním rozhodnutí.

Ačkoliv stěžovatelka správně v kasační stížnosti uvedla, že pouze celkový popis skutku s jeho právní kvalifikací je způsobilý k tomu, aby vymezil, o čem je rozhodováno, v daném případě tento správný závěr žádný ze správních orgánů obou stupňů nerespektoval. Stěžovatelka ve výroku prvostupňového rozhodnutí skutek v bodě (ii) výroku popsala z hlediska vytykánych skutkových podstat správních deliktů nepodstatnými skutkovými okolnostmi (pokles kurzu akcií, jejich nabytí žalobkyní za nižší cenu, zpřístupnění informací po velmi krátkou dobu, omezení možnosti poptávky plně reagovat na vložené pokyny), které netvoří jejich pojmové znaky [srovnej § 126 odst. 1 a § 124 odst. 2 a 4 v návaznosti na § 164 odst. 1 písm. j) či § 165 odst. 4 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu] a v odůvodnění svého rozhodnutí v rozporu s tímto vymezením uvádí, že skutkovou okolností vytykanou žalobkyní není pokles kurzu akcií a jejich nabytí žalobkyní za nižší (oproti předchozí fázi obchodování) cenu, jak potvrzuje i bankovní rada stěžovatelky v rozhodnutí o rozkladu.

Právě tyto shora uvedené skutečnosti však činí výrokovou část prvostupňového rozhodnutí nesouladnou s jejím odůvodněním. To ostatně správně a velmi podrobně rozebral již městský soud v napadeném rozsudku a s jeho závěry se v tomto bodě Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

Rozpor výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí týkající se nyní posuzovaného skutku navíc spatřuje Nejvyšší správní soud i v tom, že žalobkyní je vytykáno, že poptávka ostatních účastníků trhu nemohla v důsledku jednání žalobkyně plně reagovat, z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí však vyplývá, že na pokyny žalobkyně v závěrečné aukci reagovaly i další subjekty, a to retailový zákazník žalobkyně a další účastník trhu.

Konečně si nelze nevsimnout ani vzájemných rozporů jednotlivých pasáží odůvodnění rozhodnutí o rozkladu v části, vztahující ke skutku vymezenému v bodě (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí. Bankovní rada stěžovatelky na jedné straně uvádí, že žalobkyní není vytykáno porušení pravidel jednání se zákazníky (mezi něž stěžovatelka řadí i porušení povinnosti provést pokyn bez zbytečného odkladu - viz strana 11 písm. c), druhý odstavec rozhodnutí o rozkladu), na straně 11, písm. d), třetí odstavec rozhodnutí o rozkladu však bankovní rada stěžovatelky opět dovozuje, že odložením vyřizování prodejního pokynu až na závěr aukce žalobkyně prakticky vyloučila, aby se na tvorbě kurzu plnohodnotně podíleli ostatní účastníci trhu. Tedy pozdní vložení pokynu je žalobkyní opět vytykáno.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že popis skutku, jak je obsažen v bodě (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí, nekoresponduje jeho odůvodnění (které je navíc samo dílem vnitřně rozporné) a navíc popis skutku ve výrokové části v bodě (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí v kontextu s odůvodněním jednoznačně neodpovídá ani na otázku, jaké konkrétní protiprávní jednání je tím, které je žalobkyní kladeno za vinu, jelikož naplňuje znaky skutkových podstat správních deliktů, pod něž bylo stěžovatelkou podřazeno.

Poslední kasační námitka stěžovatelky se vztahuje k otázce stanovení výše sankce za správní delikty, jelikož městský soud poukázal na nerespektování zásady absorpce při stanovení výše sankce ze strany stěžovatelky.

Předně je třeba zdůraznit, že tato otázka byla městským soudem hodnocena nad rámec nutného. Vzhledem k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v částech vztahujících se ke skutkům v bodech (i) a (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí bylo zcela bezpředmětným se otázkou trestu a způsobem stanovení výše uložené sankce zabývat. I zde však Nejvyšší správní soud dává městskému soudu za pravdu, že zásada absorpce při stanovení výše sankce nebyla ze strany stěžovatelky respektována, ač byla její aplikace stěžovatelkou výslovně deklarována.

Z odůvodnění výše uložené sankce nelze vůbec rozpoznat, jakými konkrétními úvahami byla stěžovatelka vedena při stanovení výše trestu s přihlédnutím k zásadě absorpce za situace, kdy zdůrazňovala souběh správních deliktů, jichž se žalobkyně měla dopustit ve formě vícečinného nestejnorodého souběhu. Jako základ pro stanovení výše sankce stanovila správní delikt, kterého se žalobkyně dopustila jednáním dle bodu (ii) výroku prvostupňového rozhodnutí, spočívající v manipulaci s trhem, které je podle stěžovatelky nejzávažnějším správním deliktem, a to přesto, že stejného deliktu (porušení zákazu manipulace s trhem) se dle stěžovatelky dopustila žalobkyně i jednáním vyčteným v bodě (i) výroku téhož rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud, na rozdíl od bankovní rady stěžovatelky, avšak ve shodě s městským soudem, neshledává při stanovení výše sankce v postupu stěžovatelky použití zásady absorpce i proto, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v části, týkající se sankce, vůbec neplyne, že stěžovatelka při o úvaze o její výši vzala v potaz též své předchozí rozhodnutí č. j. 2010/5287/570 ze dne 11. 6. 2010 (tj. z doby, kdy probíhalo správní řízení u stěžovatelky v nyní posuzované věci), na základě něhož byla uložena žalobkyni pokuta ve výši 1.000.000 Kč za jednání, kterých se žalobkyně dopustila v období od 23. 3. 2009 do 7. 5. 2009.

Jakkoliv stěžovatelka v prvostupňovém rozhodnutí aplikaci zásady absorpce deklarovala, ač blíže její použití při stanovení výše trestu neodůvodnila, bankovní rada stěžovatelky v rozhodnutí o rozkladu závěry, kterými výši uložené pokuty žalovanou podpořila, zcela zásadu absorpce popřela, když uvedla, že „*při uplatnění absorpčního principu nedošlo při součtu jednotlivých pokut k překročení horní hranice zákonného rozpětí pokuty*“. Zásada absorpce však kumulaci trestů vylučuje.

Proto rozhodnutí musí, jde-li o případ souběhu správních deliktů, obsahovat pečlivé zdůvodnění úvah, které vedly správní orgán ke stanovení výše trestu nikoliv obecnými formulacemi o zásadách ukládání sankce, nýbrž jejich konkrétní aplikací na posuzovaný případ a právě v duchu zásady absorpce, podle níž je při ukládání následného trestu třeba přihlížet i k trestu uloženému dříve za sbíhající se správní delikty. K tomu však zjevně stěžovatelka v nyní posuzované věci dosud nepřistoupila a vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí bankovní rady stěžovatelky bylo zrušeno, je třeba, aby v novém rozhodnutí, bude-li opět sankce žalobkyni uložena za situace, kdy zde budou sbíhající se správní delikty, bylo pečlivě odůvodněno, jak byla zásada absorpce vzata při stanovení výše ukládané sankce v potaz. Nyní tyto jasné úvahy v rozhodnutích správních orgánů obou

pokračování

stupňů chybí. Jak Nejvyšší správní soud dovodil již rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, „*pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb*“.

Nejvyšší správní soud k uvedenému doplňuje, že městský soud v zásadě nevytýkal stěžovatelce, že o více správních deliktech žalobkyně nevedla společné řízení, jak se mylně stěžovatelka domnívá, nýbrž jeho poukaz na společné řízení vyplýval právě z argumentace uplatněné v rozhodnutí o rozkladu, kde se k potenciálnímu vedení společného řízení (ve smyslu nutnosti uložit vyšší sankci za více správních ediktů, pokud by byly projednány společně) vyjádřila bankovní rada stěžovatelky v rámci odůvodnění výše uložené sankce. Pokud městský soud v napadeném rozsudku v této souvislosti také uvedl, že „*bankovní rada svůj závěr o tom, z jakého důvodu obě řízení nespojila, odůvodnila nedostatečně*“, je třeba tento jeho závěr vztáhnout právě k otázce posouzení podmínek, které mají být při stanovení výše sankce stěžovatelkou vzaty v úvahu, jak vyplývá z výše citovaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62. Uvedená nepřesnost, které se městský soud dopustil, ale nikterak neovlivňuje jeho správné úvahy o nutnosti vzít v potaz všechny relevantní skutečnosti, které mohou výši ukládané sankce ovlivnit. Jednou z nejvýznamnějších je právě zásada absorpce, kterou je třeba v novém rozhodnutí stěžovatelky důsledně aplikovat a aplikaci také pečlivě v rozhodnutí odůvodnit.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek ze všech shora uvedených důvodů neshledal nezákonným, a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Pokud se jedná o námitky, které ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu uplatnila ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně, tyto Nejvyšší správní soud nyní neposuzoval, jelikož rámec přezkumu v řízení o kasační stížnosti je vymezen rozsahem samotné kasační stížnosti a důvody v ní uvedenými, nikoliv vyjádřením dalších účastníků řízení o kasační stížnosti. Tento rámec přezkumu (z hlediska rozsahu i důvodů, až na výjimky, které však v tomto případě nejsou dány) není Nejvyšší správní soud oprávněn překročit (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nichž právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti má účastník, který měl ve věci plný úspěch. Tímto v řízení o kasační stížnosti úspěšným účastníkem byla žalobkyně, proto jí byla přiznána náhrada nákladů za právní zastoupení advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za 1 úkon právní pomoci [vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 18. 9. 2014 podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] ve výši 3.100 Kč dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a za 1 paušální náhradu dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. S ohledem na skutečnost, že právní zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, jak osvědčil již v řízení před městským soudem, byla žalobkyni v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. přiznána na nákladech řízení o kasační stížnosti i náhrada daně z přidané hodnoty v rozsahu 21 % z částky 3.400 Kč, tj. 714 Kč. Na nákladech řízení o kasační stížnosti tedy celkem náleží žalobkyni částka 4.114 Kč, kterou je povinna žalovaná zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Pallou v právní věci žalobkyně: **Patria Finance, a.s.**, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 864/28, Praha 1, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014, č. j. 11 A 123/2011 - 106,

t a k t o :

V záhlaví rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 159/2014 – 41, se slova „zast. Mgr. Robertem Pavlů, advokátem, se sídlem V Celnici 4, Praha 1,“ **o d s t r a ň u j í**.

O d ů v o d n ě n í :

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Mgr. Robert Pavlů byl na základě plné moci, založené na č. l. 38, zástupcem žalobkyně, tj. společnosti Patria Finance, a. s., IČ 60197226, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1. Tato společnost však, podle sdělení založeném v soudním spise na č. l. 56 a podle údajů uvedených v obchodním rejstříku, ke dni 31. 10. 2014 zanikla v důsledku rozdělení ve formě rozštěpení sloučením, s tím, že majetkové účasti společnosti Patria Finance, a. s. na jiných právnických osobách přešly na společnost Patria Online, a.s., IČ 61859273, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, a zbylá část jmění na společnost Patria Direct, a. s., IČ 26455064, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, jako nástupnické společnosti. Společnost Patria Direct, a.s. ke dni 1. 11. 2014 změnila obchodní firmu na Patria Finance, a.s.

Zánikem původní společnosti Patria Finance, a. s., IČ 60197226, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, došlo podle § 28 odst. 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, k zániku procesní plné moci Mgr. Roberta Pavlů, která tedy nepřešla společně se zbylým jměním na společnost Patria Direct, a. s., respektive nástupnickou společnost Patria Finance, a.s., která ve smyslu § 107 odst. 3 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 soudního řádu správního vstoupila do práv a povinností původní společnosti Patria Finance, a. s., o než v řízení běželo.

Vzhledem k výše uvedenému je evidentní, že informaci uvedenou v záhlaví rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 159/2014 – 41, o zastoupení společnosti Patria

Finance, a. s. Mgr. Robertem Pavlů lze považovat za zřejmou nesprávnost, a proto ji Nejvyšší správní soud tímto usnesením opravil.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že z citace ustanovení § 54 odst. 4 soudního řádu správního sice vyplývá, že opravné usnesení je třeba vydat jen v případě, týká-li se oprava výroku opravovaného rozhodnutí, přičemž v ostatních případech, tj. týká-li se jen jeho záhlaví či odůvodnění, není potřebné takové usnesení vydávat a je možno provést opravu mechanicky přímo v textu originálu rozhodnutí i jeho stejnopisech doručených účastníkům (jakož i v ostatních stejnopisech rozhodnutí), nicméně vzhledem ke komplikovanosti tohoto způsobu, kdy je třeba vyžadovat od účastníků zpět jim doručené stejnopisy, pokládal Nejvyšší správní soud za schůdnější, volit i v případě opravy jen záhlaví napadeného rozsudku formu opravného usnesení, když zákonná úprava mu takový postup nezakazuje.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu